

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. T.**, narozen X
státní příslušnost Marocké království
t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, 30. dubna 1682/24
Odbor cizinecké policie, Beskydská 2061, 738 19 Frýdek - Místek

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2022 č. j. KRPT-209638-45/ČJ-2022-070022, o zajištění

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. V předmětné věci je napadáno rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění vydané za aplikace § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o pobytu cizinců“, a to o dobu 60 dnů.

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 2. 9. 2022 bylo žalovanou (pod č.j. KRPT-209638-33/ČJ-2022-070022) rozhodnuto o správním vyhoštění cizince dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku, neboť bylo při cizinecké kontrole zjištěno, že žalobce se v České republice nachází bez jakéhokoliv dokladu totožnosti, bez platného cestovního dokladu či povolení k pobytu; do České republiky vstoupil neoprávněně, jeho cílovou zemí je Itálie či Francie; zemi původu opustil z ekonomických důvodů.
3. Téhož dne byl žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, neboť bylo shledáno podezření, že by se nepodrobil rozhodnutí o správním vyhoštění a dobrovolně území neopustil. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak, aby uvedené bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.
4. Ze správního spisu je dále patrné, že při pohovoru konaném dne 1. 9. 2022 v rámci správního řízení o vyhoštění žalobce uvedl, že je bez finančních prostředků a zcela nemajetný, v České republice nemá žádné rodinné, sociální, kulturní či ekonomické vazby, je zde poprvé. Zemi původu opustil v září 2021, cestoval do Turecka, kde žil a pracoval asi 9 měsíců, následně nelegálně překračoval hranice mezi Tureckem, Řeckem, Makedonií, Srbskem, Maďarskem, Rakouskem a Českou republikou, kde byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Jeho cílovou zemí je Itálie nebo Francie. Cestovními doklady nedisponuje. Žalobce si je vědom skutečnosti, že pro pobyt na území České republiky potřebuje platné vízum a cestovní doklad, bez nichž je jeho pobyt neoprávněný, a je srozuměn s důsledky svého jednání. Na území států Evropské unie nemá povolen pobyt.
5. Totožnost žalobce byla v řízení ověřena na základě jeho čestného prohlášení.
6. Ze spisu dále vyplývá, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu na území členských států Evropské unie.
7. Dne 2. 9. 2022 žalovaná provedla příslušné kroky ke zhotovení dokladových fotografií žalobce nezbytných pro vyhotovení cestovního dokladu a následnou realizaci správního vyhoštění.
8. Dne 5. 9. 2022 žalovaná požádala Ředitelství služby cizinecké police, odbor správních činností, oddělení zjišťování totožností, ENO a vyhoštění (dále pro zjednodušení „ŘSCS“)

o zjištění totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. Dne 28. 11. 2022 byl telefonicky ověřen stav věci u ŘSCP, přičemž bylo zjištěno, že žádost byla odeslána na Velvyslanectví Marockého království v České republice (dále též jen „velvyslanectví“) dne 21. 9. 2022, ke dni 28. 11. 2022 zůstává ovšem žádost bez reakce. Z praxe je ŘSCP známo, že velvyslanectví reaguje, avšak s větším časovým odstupem.

9. Ve věci bylo dne 29. 11. 2022 vydáno napadené rozhodnutí. Žalovaná konstatovala, že žalobce vstoupil do České republiky neoprávněně, pobýval zde bez platných cestovních dokladů či povolení. Uzavřela, že v případě žalobce nelze účinně uplatnit opatření za účelem vycestování dle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá v České republice adresu, majetek, oprávnění k pobytu, nemá žádné finanční prostředky na složení finanční záruky či na ubytování. Není předpoklad, že by se zdržoval na předem určeném místě, hlásil se policii a s orgány policie spolupracoval. Tato zvláštní opatření by tak byla neúčelná. Dopady rozhodnutí zohlednila žalovaná z pohledu kritérií § 174 zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla u žalobce prodloužena o dobu 60 dnů, neboť ke dni vydání napadeného rozhodnutí neexistovala reakce velvyslanectví týkající se zjištění totožnosti žalobce a vystavení jeho náhradního cestovního dokladu. Správní vyhoštění tak nebylo možno realizovat z důvodu objektivní překážky. Při stanovení doby, o níž bylo správní vyhoštění prodlouženo, správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, obstarání letenky nebo vyjednání přepravy cizince přes jiné státy Evropské unie a zajištění policejní eskorty; dále bylo přihlédnuto k potřebě komunikace se státem původu o vzetí zpět cizince do Maroka. Správní orgán uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že k tomuto je zapotřebí cca 60 dnů. Předchozí lhůta nebyla dostatečná s ohledem na absenci reakce velvyslanectví.
10. Ve správním spise je dále žurnalizováno vyjádření ŘSCP ze dne 12. 12. 2022, z něhož se podává, že obdrželi potřebné dokumenty za účelem ověření totožnosti žalobce a podání žádosti o náhradní cestovní doklad fyzicky dne 13. 9. 2022, přičemž je dne 21. 9. 2022 zaslali velvyslanectví. Dne 26. 10. 2022 a 2. 12. 2022 byl u velvyslanectví ověřován stav věci, ovšem bez reakce. ŘSCP je věci ověřování totožnosti a následného vydání cestovního dokladu odkázáno na velvyslanectví, které jediné může totožnost žalobce ověřit a následně cestovní doklad vydat. K době potřebné pro ověření totožnosti přispívají i další okolnosti, například údaje z protokolu o výsledku cizince apod. Doba ověření totožnosti trvá obecně minimálně 90 dnů, někdy i déle, náhradní doklad je následně vydán za dobu dalších 14 dnů. Z vyjádření dále vyplývá, že žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do země původu ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců, který vždy odmítl, neboť se v žádném případě nechce vrátit do země původu. V případě ověření jeho totožnosti a vydání náhradního dokladu dojde k samotné realizaci správního vyhoštění s policejní eskortou komerčním leteckým spojením. Bude zapotřebí zajistit letenky, ubytování, informovat příslušné orgány v Maroku o příletu cizince, zajistit jeho převzetí od policejní eskorty na letišti v Maroku. O součinnost bude požádáno Velvyslanectví České republiky v Marockém království. V případě neexistence přímého letu je potřeba zajistit povolení tranzitu pro policejní eskortu s cizincem u tranzitního státu. K samotnému plánování eskorty dochází minimálně 30 dnů před letem, neboť plánování je časově náročné a je potřeba spolupráce na diplomatické úrovni. Závěrem ŘSCP sdělilo, že je mu z úřední

činnosti známo, že velvyslanectví spolupracuje a ověřuje totožnost, nelze tak předjímat neověření totožnosti cizince.

III. Žaloba

11. Žalobou je nejprve v obecné rovině prostým poukazem na ustanovení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i dále na čl. 8 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod namítáno pochybení žalované.
12. Blíže žalobce nesouhlasí s dobou, o níž bylo prodlouženo jeho zajištění, přičemž má za to, že délka prodloužení nebyla dostatečně odůvodněna odkazem na konkrétní situaci žalobce. Žalobce má za to, že v napadeném rozhodnutí absentují úvahy o tom, že vyhoštění bude možno realizovat právě ve lhůtě 60 dnů. Odůvodnění doby prodloužení považuje za neurčité. Dle žalobce dosavadní postup v řízení svědčí o nemožnosti uskutečnit vyhoštění žalobce. Žalobce se domnívá, že žalovaná měla kvalifikovaně vyhodnotit, jaké všechny úkony bude nutné provést k realizaci správního vyhoštění a upřesnit tak svůj odhad ohledně časové náročnosti realizace vyhoštění v individuálním případě žalobce, což neučinila. Její rozhodnutí je šablonovité a z tohoto pohledu nepřezkoumatelné.
13. Dále je žalobce přesvědčen, že žalovaná nedostatečně posoudila alternativy k jeho zajištění, tedy možnost uložení zvláštních opatření. Nelze připustit paušalizované rozhodování o této otázce, přičemž samotná skutečnost, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně, není dostačující pro neuložení zvláštních opatření. Žalobce poukazuje na skutečnost, že se nedopustil žádné trestné či protiprávní činnosti.
14. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 12. 2021 shrnula dosavadní průběh správních řízení vedených ve věci žalobce. Má za to, že v případě žalobce byly náležitě zváženy možnosti uložení zvláštních opatření, jakož i přiměřenost rozhodnutí. Též se domnívá, že doba, o níž bylo zajištění prodlouženo, odpovídá době potřebné pro ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu a samotné realizaci vyhoštění.
16. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona s.ř.s. a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nežádal a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání nezbytným. Soud vycházel ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s.ř.s.

18. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Podstatou věci je otázka zákonnosti a přezkoumatelnosti prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání do země původu, a to z pohledu délky doby, o níž bylo zajištění žalobce prodlouženo, jakož i z pohledu otázky využití alternativ k zajištění cizince.
20. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřit úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
21. Podle § 124 odst. 3 citovaného zákona, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

V. 1. Stanovení doby, o níž bylo zajištění cizince prodlouženo

22. Žalovaná své rozhodnutí o prodloužení délky zajištění o 60 dnů, celkem tedy na 150 dnů, odůvodnila existencí objektivní překážky spočívající v absenci reakce ze strany velvyslanectví země původu žalobce ve věci ověřování totožnosti žalobce a vystavení mu náhradního dokladu, které představují nezbytnou podmínku realizace správního vyhoštění. Při stanovení prodloužení doby zajištění žalovaná též přihlídl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, přičemž poukázala na to, že ŘSCP je příslušné k obstarání letenek a vyjednání průvozu cizince přes jiné státy Evropské unie, přičemž je zapotřebí zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do Maroka. Vyřízení daných záležitostí vyžaduje cca 60 kalendářních dnů. Žalovaná upřesnila, že z předchozí praxe je jí známo, že v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie
23. Ze správního spisu je patrné, že žalovaná obratem po vydání rozhodnutí o zajištění činila relevantní a potřebné kroky k realizaci vyhoštění. Prvotní bylo zjištění totožnosti cizince a zajištění mu náhradních dokladů. Za tímto účelem žalovaná dne 2. 9. 2022 pořídila dokladové fotografie a dne 5. 9. 2022 věc předala ŘSCP, jež je v souladu s § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců příslušné k zabezpečení cestovních a přepravních dokladů

cizince vyhošťovaného z území nebo zajištěného podle § 124b téhož zákona. Ve věci zjištění totožnosti cizince a vystavení jeho náhradního cestovního dokladu jsou ovšem žalovaná, resp. ŘSCP, plně odkázáni na velvyslanectví země původu žalobce, v jehož kompetenci se dané úkony nacházejí. Ze správního spisu je patrné, že ŘSCP odeslalo žádost velvyslanectví dne 21. 9. 2022. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí ovšem velvyslanectví ve věci nereagovalo, přičemž stav věci byl ověřen dne 26. 10. 2022.

24. V této souvislosti považuje soud za nezbytné připomenout, že délka doby zajištění je v § 125 zákona o pobytu cizinců stanovena relativně určitě, neboť je stanovena pouze maximální délka této doby (90, 180 nebo 365 dnů dle režimu zajištění). Určení konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí správního uvážení. V přezkumu aplikace správního uvážení správním orgánem je přitom soud limitován. Může totiž přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda v něm byla respektována všechna procesní práva žalobce“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 950/2006 Sb. NSS). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro správní uvážení stanovených. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozhodnutí uvedl, že „správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (...), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby zajištění přezkoumat, přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž přiměřenost délky zajištění.
25. V souzené věci je stanovení doby prodloužení zajištění odůvodněno především existencí objektivní překážky na straně velvyslanectví země původu žalobce. Je to totiž pouze a jen Velvyslanectví Marockého království, jež má kompetenci ve věci hodnověrně ověřit totožnost žalobce a vystavit mu náhradní doklad. Žalovaná ve věci bez jakýchkoliv průtahů poskytla potřebné materiály ŘSCP [srov. § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců], jež následně tyto zaslalo velvyslanectví. V takovémto postupu neshledává krajský soud ničeho nestandardního, přičemž byl činěn bez jakýchkoliv průtahů. Postup ve věci byl následně ověřován. Je též nutno připomenout, že ověření totožnosti a zajištění náhradního dokladu je primární, bez těchto dokladů si totiž nelze samotnou realizaci vyhoštění ani představit. Žalovaná, resp. ŘSCP by bez prvotního ověření totožnosti žalobce (a vystavení mu náhradního cestovního dokladu) ani nemohli přistoupit k přípravě vyhoštění.
26. Krajský soud též důrazně upozorňuje na skutečnost, že to byl žalobce, který nedisponoval žádným cestovním dokladem či jiným dokladem totožnosti. Správní orgány tedy mohly vycházet toliko z jeho čestného prohlášení a údajů poskytnutých při pohovoru dne 1. 9.

2022. Objektivizované prodlevy na straně velvyslanectví potom nelze nikterak přičítat k tíži žalované, přičemž tyto jsou způsobilé odůvodnit prodloužení doby zajištění žalobce.

27. V této souvislosti je možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, v němž kasační soud vyslovil, že „sama žalovaná nebyla při realizaci stěžovatelova správního vyhoštění pasivní a že zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalované a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jejího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění.“
28. Podle názoru zdejšího soudu žalovaná své rozhodnutí stran prodloužení doby zajištění odůvodnila přezkoumatelným způsobem – srovnej body 9 a 22 tohoto rozsudku). Rozhodnutí vychází jednak z výše popsané objektivní příčiny vážnoucí nikoliv na straně žalované či ŘSCP a je též podloženo kvalifikovaným odhadem potřebné doby k realizaci předání cizince dle předešlých případů. Žalovaná rovněž zdůraznila, že doba prodloužení je dána složitostí věci spočívající jednak v již rozebíraném prvotním kroku ověřování totožnosti a vystavení náhradních cestovních dokladů, jednak v kroku navazujícím, tj. v samotné přípravě cesty s tím, že žalovaná je povinna zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění cizince, tak aby bylo v době trvání zajištění uskutečnitelné.
29. Samotná uskutečnitelnost vyhoštění je rovněž ve správním spise dokládána a vychází z předchozích zkušeností správních orgánů jednajících s Velvyslanectvím Marockého království. Ze správního spisu je zřejmé, že realizace správního vyhoštění je v souzené věci možná.
30. Krajský soud k tomuto bodu uzavírá, že při stanovení doby prodloužení zajištění o 90 dnů žalovaná nevybočila z mantinelů správního uvážení, napadené rozhodnutí v této části považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, přičemž jsou v něm popsány okolnosti svědčící pro prodloužení zajištění i stanovení jeho doby (objektivní překážky na straně velvyslanectví, jakož i následné kroky vedoucí k realizaci správního rozhodnutí – obstarávání letenky či vyjednání průvozu cizince přes jiné státy Evropské unie, zajištění policejní eskorty, komunikace s Marokem, o zpětvzetí žalobce zpětvzetí, přičemž doba potřebná k zajištění těchto náležitostí vyžaduje cca 60 kalendářních dnů). Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly (...). Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39), což je i případ souzené věci.
31. K namítaným porušením správního řádu tak nedošlo a žalobní námitky neobstojí.

V. 2. Absence uložení zvláštních opatření a další námitky žalobce

32. Co se týče zvláštních opatření za účelem vycestování, jejichž účelné uplatnění musí být zkoumáno před samotným zajištěním, tyto jsou specifikovány v § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a jedná se o a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam (...); b) finanční záruku; c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií (...).
33. Pokud se týče namítaného nedostatečného zhodnocení alternativ k zajištění, pak se soud zcela ztotožňuje s procesní obranou žalovaného.
34. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, se žádná ze zákonem stanovených alternativ nenabízela. Žalobce neměl prostředky k tomu se vlastním nákladem zdržovat na určeném místě. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a výše popsaným způsobem, nemá v České republice a na ni žádných vazeb, je zcela nemajetný a bez finančních prostředků, přičemž jednoznačně deklaroval úmysl dostat se do Itálie, resp. Francie, nebyl zde žádný rozumný důvod domnívat se, že by se dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a nepokusil se dokončit svou cestu do západní Evropy.
35. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 33/2011 - 18 ze dne 28. 2. 2011, tak v projednávané věci absentovala.
36. Uvedené podpůrně dokresluje i vyjádření ŘSCP ze dne 12. 12. 2022, z něhož se podává, že žalobce opakovaně odmítl dobrovolný návrat do země původu ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců.
37. Krajský soud je tak ve shodě s žalovanou přesvědčen, že se alternativy k zajištění v souzené věci nenabízely, přičemž jejich (ne)aplikaci žalovaná odůvodnila nikoliv paušalizovaně, nýbrž konkrétně ve vztahu k žalobci a jeho osobě.
38. V předmětné věci soud nemá relevantní důvod pochybovat o tom, že žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně. Sám popsal způsob svého přicestování a sdělil, že nedisponuje žádnými doklady. Žalobce opravdu k České republice nemá pražádné vazby a o účelné aplikaci zvláštních opatření s ohledem na jednoznačně vyjádřený cíl jeho cesty, Francie či Itálie, nemůže být řeč. Skutečnost, že se na území České republiky nedopustil protiprávní činnosti, není dostačující pro aplikaci jakékoliv alternativy k jeho zajištění.
39. Je-li pak žalobcem bez bližší konkretizace namítáno porušení práva na soukromý a rodinný život žalobce, krajský soud, též způsobem, jak byl předurčen obecností žalobní námítky (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42), uvádí, že neshledal zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná se přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do právní sféry žalobce zaobírala, přičemž žalobce je zdravou dospělou osobou, není ženatý a nemá děti, přičemž z údajů z pohovoru ze dne 1. 9. 2022 mj. vyplývá, že zemi původu opustil již v září 2021 a

nemá úmysl se do ní navrátit. V České republice nemá žádných rodinných či osobních vazeb, přičemž v rámci Evropské unie nedisponuje žádným pobytovým oprávněním.

40. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srovnej např. rozsudek nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. Podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 15. prosince 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně